



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **ALPA, a.s.**, se sídlem Hornoměstská 378/74, Velké Meziříčí, zast. Mgr. Simonou Hejdovou, advokátkou se sídlem Přízova 285/3, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 3. 2024, č. j. O-133427/D22107898/2022/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **VŘÍDLO, výrobní družstvo**, se sídlem Kamenického 98/8, Karlovy Vary, zast. JUDr. Josefem Kašparem, advokátem se sídlem Jáchymovská 27/114, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2025, č. j. 18 A 26/2024-111,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2025, č. j. 18 A 26/2024-111, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je návrh žalobkyně, kterým se domáhala prohlášení slovní ochranné známky „*ARNIKA*“, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení, za neplatnou.

[2] Žalovaný zapsal slovní ochranou známku č. 219231 ve znění „*ARNIKA*“ do rejstříku ochranných známek dne 26. 7. 1999, s datem práva přednosti od 10. 6. 1998, a to pro *kosmetické výrobky všeho druhu, jako například krémy, gely, emulze, pleťové vody, parfémy, kolínské vody, koupelové soli, koupelové přísady, šampóny, zubní pasty, prášky, mýdla, vody a laky, krémy, gely a emulze ochranné* [třída 3 mezinárodního (Niceského) třídění výrobků a služeb]; *dietetické výrobky, fototerapeutické výrobky, léčebné a masážní prostředky, jako například krémy, gely, emulze, roztoky, soli vřidelní a zřidelní, soli do koupelí, léčebné i toaletní* (třída 5); *zprostředkování obchodů výrobky uvedenými v seznamu ve třídách 3 a 5* (třída 35).

[3] Návrhem se žalobkyně na základě § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“), domáhala prohlášení napadené slovní ochranné známky za neplatnou, jelikož se domnívala, že ochranná známka v době zápisu do rejstříku nesplňovala podmínky stanovené v § 4 písm. b), c) a d) ZOZ.

[4] Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2022 žalovaný zamítl návrh žalobkyně na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Dovodil, že slovo „arnika“, z něhož sestává napadená ochranná známka, představuje běžné slovo české slovní zásoby, kterým se označuje léčivá bylina se žlutými květy (také prha arnika). Výtažky z arniky se používají jako účinná součást některých kosmetických a léčivých přípravků. Žalobkyně neprokázala, že označení *ARNIKA* vnímali spotřebitelé v době zápisu napadené ochranné známky jako druhové. Stejně tak z jejich důkazů nešlo vyvodit, že výraz *ARNIKA* je pro výrobky či služby v daném segmentu trhu popisný či druhový nebo že je v obchodě užíván jako výraz bez rozlišovací způsobilosti. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[5] Městský soud nyní napadeným rozsudkem žalobkyní podané žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného vyhověl, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). Žalovanému stanovil povinnost nahradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 21 477 Kč k rukám její zástupkyně, a to do třiceti dnů od právní moci napadeného rozsudku (výrok II.). Současně rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení (dále též „vlastník ochranné známky“) nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

[6] Městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí předsedy žalovaného je přezkoumatelné. Neshledal, že by předseda z totožných důkazů učinil výrazně jiné skutkové závěry než úřad. Ve vztahu ke způsobilosti důkazů prokázat tvrzení rozhodná pro posouzení neplatnosti ochranné známky vyšel městský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 As 106/2021-32. Ze čtyř skupin předložených důkazních návrhů [a) celkem 13 výtisků pořízených z různých internetových stránek (články, encyklopedie, slovníky); b) celkem 10 kopií z různých publikací (kapesní atlasy, herbáře, naučné publikace); c) soubor výtisků pořízených dne 16. 5. 2019 z různých internetových stránek e-shopů společností – výrobky po zadání hesla *arnika*; d) sedm webových stránek, na které poukázala žalobkyně v replikách v průběhu správního řízení; viz bod 46. napadeného rozsudku] shledal městský soud relevantní pouze skupinu b). Ostatní skupiny důkazních návrhů neshledal relevantními jak z časového hlediska „v okolí“ zápisu ochranné známky (z důvodu jejich pozdější datace), tak z důvodu nedostatečné formy (předložila pouze *url* odkazy, a nikoliv samotné výtisky webových stránek), v jaké je žalobkyně předložila.

[7] Na základě žalobkyní předložených důkazů v rámci skupiny b) městský soud konstatoval, že předložila relevantní důkazní návrhy, z nichž by bylo možné dovodit, že nikoli nevýznamná část spotřebitelské veřejnosti mohla v době okolí zápisu ochranné známky znát bylinu arniku, respektive její účinky. Dle městského soudu se jednalo o odbornou část široké veřejnosti. V souladu s rozhodnutími Tribunálu a Úřadu Evropské

pokračování

unie pro duševní vlastnictví (dále jen „EUIPO“) postačí pro závěr o nedostatku rozlišovací způsobilosti ochranné známky, že její popisný význam rozezná, byť jen část relevantní spotřebitelské veřejnosti. Ostatně spotřebitelé z řad široké veřejnosti se mohou obracet na odborníky (informovaná část relevantní veřejnosti) a nechat si od nich poradit, čímž si vyhledávají a běžně získávají informace o produktech na trhu (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 9. 7. 2010, ve věci T-85/08, *Exalation v. OHIM (Vektor-Lycopin)*, bod 40 a násl.; srov. také rozhodnutí EUIPO ze dne 1. 2. 2024, ve věci R 965/2023-2, *ELEMIS*, bod 52 a násl.). Žalobkyní předložené publikace cílí na odborníky, tedy relevantní část spotřebitelské veřejnosti, k jejímuž vnímání a znalostem je třeba přihlížet jako k pohledu průměrného spotřebitele. Některé z předložených publikací navíc zmiňují i široké povědomí o arnice. Městský soud proto žalovaného zavázal, aby v dalším řízení znovu posoudil, zda předložené publikace skutečně svědčí o dostatečném povědomí o arnice v době zápisu ochranné známky alespoň u nezanedbatelné části spotřebitelů (odborné veřejnosti). Pokud by tomu tak bylo, musela by být ochranná známka popisná, a tedy by neměla již v době zápisu rozlišovací způsobilost ve vztahu k relevantnímu trhu výrobků a služeb.

[8] Městský soud však neshledal příležitým odkaz žalobkyně na řízení o žádosti o zápis ochranné známky „BAZALKA“ z důvodu odlišnosti řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou a zápisného řízení. Zároveň je nutné každé označení posuzovat vždy individuálně s ohledem na jeho specifika. Nepřisvědčil ani její žalobní námitce ohledně důvodu neplatnosti spočívajícímu v klamavosti ochranné známky. Městský soud též neshledal nezákonným postup žalovaného, který vyzval vlastníka ochranné známky k označení a předložení důkazů o nabytí rozlišovací způsobilosti podle § 32 odst. 2 ZOZ. Ačkoliv se naplnění podmínek uvedeného ustanovení zkoumá až po zjištění, že ochranná známka byla do rejstříku zapsána v rozporu se ZOZ, nejedná se o nezákonný postup. Ve vztahu k důkazním návrhům tvořenými *url* odkazy na webové stránky, jejichž výtisky žalobkyně nepředložila, uvedl městský soud následující. Předně zdůraznil povinnost správních orgánů zachytit obsah důkazního prostředku nezměnitelným způsobem (tzv. zafixovat). Ačkoliv předseda žalovaného pochybil, když odkazy zhlédl, aniž by obsah webových stránek zachytil, ob stojí postup žalovaného, jelikož žalobkyně konkrétně netvrdila, jaké skutečnosti mají z navrhovaných důkazů vyplývat. Nebylo totiž povinností žalovaného žalobkyni upozorňovat a vyzývat ke sdělení těchto skutečností. Městský soud též konstatoval, že žalobkyně ani nevysvětlila, jak by její tvrzení o nedostatku rozlišovací způsobilosti ochranné známky v době jejího zápisu mohly prokázat obsahy webových stránek v roce 2022.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[9] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel namítá, že rozsudek Tribunálu ve věci T-85/08, *Exalation v. OHIM (Vektor-Lycopin)*, není na projednávanou věc aplikovatelný. Uvedený rozsudek se týkal zápisného řízení a zahrnoval výrobky svou povahou odlišné od nyní posuzovaných výrobků. Kosmetické výrobky zpravidla nejsou na rozdíl od výrobků pro lékařské účely

spotřebiteli běžně pořizovány prostřednictvím odborníků, např. v lékárnách. Dle stěžovatele je též napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[11] Otázku vnitřní rozlišovací způsobilosti je nutné dle stěžovatele posuzovat ve vztahu k relevantní spotřebitelské veřejnosti jako celku, tedy primárně k široké veřejnosti zahrnující především spotřebitele poptávající dané výrobky a služby. Odborná část veřejnosti je naopak marginální, není tak podstatnou částí veřejnosti ani skupinou osob, pro kterou jsou výrobky a služby určeny, jak vyplývá z rozsudků Tribunálu ze dne 28. 2. 2024, ve věci T-746/22 a T-747/22, *BIW Invest v. EUIPO – New Yorker Marketing & Media International (COMPTON)*. Dle relevantní judikatury Tribunálu se nelze omezovat na nepatrnou či mizivou část relevantní veřejnosti.

[12] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že správní orgány měly zkoumat vnímání ochranné známky mezi odbornou částí spotřebitelské veřejnosti také proto, že napadená ochranná známka je zapsána vesměs pro výrobky denní potřeby, u nichž je třeba upřednostnit hledisko vnímání laickou spotřebitelskou veřejností. Zároveň nemá oporu ve spise argument městského soudu, že odborná veřejnost šířila povědomí o arnice a jejích účincích mezi tehdy neinformované spotřebitele.

[13] Stěžovatel namítá, že zjistil skutkový stav dostatečným způsobem. Zdůraznil, že bylo na žalobkyni, aby spolehlivě prokázala skutečnosti vedoucí k odnětí vlastnického práva k ochranné známce, a tedy že ochranná známka neměla v době jejího zápisu rozlišovací způsobilost. Stěžovatel má za to, že žalobkyně neprokázala nedostatek rozlišovací způsobilosti ochranné známky a důkazní břemeno neunesla.

[14] Ve vztahu ke skupinám důkazů a), c) a d) souhlasí stěžovatel s městským soudem, že tyto nejsou pro projednávanou věc relevantní. Avšak v případě skupiny b) se již stěžovatel s městským soudem neztotožnil. Dle stěžovatele nelze na základě dvou z celkem deseti předložených publikací prokázat nedostatek rozlišovací způsobilosti, jak učinil městský soud. Přítomnost pojmu arnika v encyklopediích, slovnících a dalších publikacích dle stěžovatele nelze považovat za rozsáhlé povědomí o arnice u široké spotřebitelské veřejnosti, především u té laické. Stěžovatel navíc poukazuje na odlišné vymezení odborné veřejnosti ve svém rozhodnutí a v napadeném rozsudku. Stěžovatel ji vymezil jako veřejnost poptávající dotčené výrobky a služby v rámci své podnikatelské činnosti, profese v oblasti kosmetiky a rehabilitačních služeb. Zatímco městský soud jako odborníky, případně studenty či osoby s nadprůměrným zájmem o botaniku.

[15] Stěžovatel je přesvědčen, že dvě zmínky ve dvou odborných botanických publikacích z let 1983 a 1987, tedy vydaných značnou dobu před zápisem ochranné známky, nemohou odůvodnit závěr o povědomí o bylině arnika a jejím využití v lidovém léčitelství, tím spíše nemohou založit závěr o vnímání popisnosti tohoto výrazu ve vztahu k dotčeným výrobkům a službám.

[16] Samotné povědomí o arnice jako druhu rostliny dle stěžovatele nepostačuje k vnímání tohoto prvku jako popisného ve vztahu k výrobkům a službám, neboť bez dalšího neznámá, že si spotřebitel vytvoří přímou vazbu s těmito výrobky a službami. Stěžovatel nicméně nepopírá, že ve svých rozhodnutích konstatoval, že slovo arnika může naznačovat přítomnost léčivé rostlinné složky. Spotřebitel znalý výrazu arnika si pod tímto

pokračování

označením vybaví rostlinu s léčivými účinky, a nikoliv konkrétní výrobek. Žalobkyně však neprokázala, že by byl výraz arnika v roce 1999 používán jako ekvivalent k označení kosmetických výrobků a služeb. Stejně tak nelze z předložených publikací dovodit, že by ochranná známka byla synonymem pro konkrétní výrobky či jeho vlastnosti. Stěžovatel proto setrvává na své argumentaci z rozhodnutí, že slovo arnika může být sugestivní, nikoliv však popisné, protože vztah mezi tímto výrazem a výrobky a službami ze tříd 3, 5 a 35 není dostatečně přímý a konkrétní. Název byliny totiž v této věci nepředstavuje vlastnost výrobků.

[17] Stěžovatel též nesouhlasí s postupem městského soudu, který žalobkyni v napadeném rozsudku vyzval k doplnění tvrzení a předložení nových důkazů v dalším správním řízení. Stěžovatel se totiž domnívá, že uvedená výzva městského soudu jde nad rámec původní žádosti a je v rozporu se zásadou koncentrace odvolacího řízení.

[18] Žalobkyně ve svém vyjádření navrhla kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout, byť má k některým dílčím závěrům městského soudu výhrady. Připomněla, že stěžovatel ve správním řízení připustil, že napadená ochranná známka má nízkou míru rozlišovací způsobilosti s ohledem na její popisný charakter. Zápis napadené ochranné známky do rejstříku považuje za exces stěžovatele. Dle žalobkyně městský soud správně dovodil, že ochranná známka nesmí být popisná pro žádnou nezanedbatelnou část relevantní spotřebitelské veřejnosti. Zároveň nelze tvrdit, že by městský soud vyšel pouze z vnímání odborné veřejnosti. Městský soud nicméně opomněl část spotřebitelské veřejnosti, která má zcela základní obecné povědomí o léčivých bylinách. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že arnika byla běžně užívána jako součást kosmetických výrobků a léčivých přípravků dávno (po staletí) před zápisem ochranné známky.

[19] Žalobkyně má ve vztahu k důkazům skupiny c) za to, že tyto nepřímě dokládají, že slovo arnika je i v současné době běžně užíváno k označení kosmetických výrobků obsahujících bylinu arnika. Uvedenou důkazní skupinu je však třeba posuzovat ve spojení s dalšími, a nikoliv izolovaně, jak učinil stěžovatel i městský soud. Jestliže bylo již před zápisem ochranné známky prokázáno, že arnika je významnou léčivou bylinou a hojně se využívala v lidovém léčitelství, pak lze dovodit existenci dlouhodobého povědomí spotřebitelů i na základě dle stěžovatele a městského soudu časově nesouvisejících skupin důkazů. Dle žalobkyně vymezil stěžovatel průměrného spotřebitele příliš úzce, jen jako konečného zákazníka. Městský soud správně v souladu se závěry rozsudku Tribunálu ve věci T-85/08, *Exalation v. OHIM*, zahrnul mezi spotřebitelskou veřejnost též její informovanou část (odborníky).

[20] Žalobkyně má na rozdíl od stěžovatele za to, že je v projednávané věci zcela zjevná vazba mezi významem napadeného označení a zapsanými výrobky a službami stran posouzení nedostatku rozlišovací způsobilosti. Označení arnika tak dle žalobkyně u spotřebitelů vytváří u kosmetických výrobků a léčivých přípravků zřetelnou asociaci o jejich složení a vlastnostech, a nikoliv mezi výrobkem a jeho výrobcem. Stěžovatelova námitka koncentrací odvolacího řízení pak dle žalobkyně nevystihuje podstatu závěrů městského soudu. Ten uvedl, že možnost doplnit skutková tvrzení a podklady vztahuje k rozkladovým námitkám, dle kterých stěžovatel nezohlednil některé z navržených důkazů.

[21] Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ztotožnila s obsahem kasační stížnosti a s argumentací stěžovatele. Shodně jako stěžovatel proto navrhla zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel v kasační stížnosti sice označil této namítané vadě odpovídající zákonný důvod [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], avšak pouze obecně sdělil, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Před samotným vypořádáním této kasační námítky tak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že míra konkrétnosti námítky předurčuje míru podrobnosti jejího vypořádání (srov. např. rozsudek NSS z dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, odst. [48], nebo novější ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, odst. [37]).

[25] Dle rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS: „[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek nedostatkem důvodů netrpí, jak obecně stěžovatel namítá.

[26] Nejvyšší správní soud však shledal, že napadený rozsudek je vnitřně rozporný. Kasační soud k tomu uvádí, že: „[z]a nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.“ (srov. již citovaný rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo novější ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 164/2021-43, odst. [20]). O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského (městského) soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, tudíž je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 4 Azs 299/2018 - 29, odst. [16], a tam citovanou judikaturu).

[27] Městský soud totiž na jedné straně konstatoval, že žalobkyně ve správním řízení předložila relevantní důkazní návrhy, z nichž bylo možné dovodit, že nikoli nevýznamná

pokračování

část spotřebitelské veřejnosti mohla v době okolí zápisu ochranné známky znát bylinu arniku, respektive její účinky. Naproti tomu však městský soud dovodil, že se v době zápisu lišil skutečný skutkový stav od toho, z něhož vycházel stěžovatel (k oběma závěrům viz bod 65. napadeného rozsudku). Dále městský soud v bodě 65. svého rozsudku uzavřel, že: *„[p]okud tomu tak skutečně bylo, napadená ochranná známka ve vztahu k těmto spotřebitelům postrádala rozlišovací způsobilost. Spotřebitelé mohli vnímat označení výrobků a služeb jako popisné, resp. odkazující na jejich vlastnosti či složení.“*

[28] Na uvedené navázal v bodě 69. napadeného rozsudku, ve kterém uvedl, že stěžovatel bude muset *„opětovně posoudit, zda tyto publikace skutečně svědčí o tom, že v době zápisu napadené ochranné známky měla minimálně část spotřebitelů (dobové odborné veřejnosti) dostatečné povědomí o arnice, které v návaznosti na zájem laické části veřejnosti dále šířila i mezi tehdy neinformované spotřebitele. Bylo-li tomu tak, napadená ochranná známka musela být popisná již v době jejího zápisu, a tedy nemohla mít tzv. inherentní rozlišovací způsobilost ve vztahu k relevantnímu trhu výrobků a služeb.“* Městský soud proto v bodě 98. svého rozsudku stěžovatele zavázal k tomu, aby v dalším řízení opětovně v detailech vyhodnotil, *„zda z podkladů, které žalobkyně předložila v důkazní skupině b), plyne, že přinejmenším část relevantní spotřebitelské veřejnosti měla povědomí o bylině arnice, resp. o jejích účincích. Zjistí-li, že tomu tak skutečně bylo, v návaznosti na shora uvedené závěry judikatury a jeho skutková zjištění opět posoudí, zda napadená ochranná známka měla v době jejího zápisu vnitřní rozlišovací způsobilost, či nikoliv. Pokud by totiž žalobkyně prokázala, že alespoň relevantní část spotřebitelské veřejnosti měla v okolí doby zápisu povědomí o bylině arnice a mohla tak označení vnímat jako odkazující na vlastnosti či složení výrobků, mohly by být dány důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti. Dospěje-li tedy žalovaný k závěru o tom, že ochranné známce ARNIKA scházela vnitřní rozlišovací způsobilost, následně posoudí, zda prohlášení známky za neplatnou nebrání tzv. získaná rozlišovací způsobilost (§ 32 odst. 2 zákona o ochranných známkách).“*

[29] Městský soud se sice na straně jedné pokusil ze stejných důkazů jako stěžovatel učinit odlišné závěry, avšak na straně druhé jím nastíněné závěry založil na podmíněných úsudcích vyplývajících ze skutkových zjištění ze správního řízení. Ačkoliv městský soud konstatoval, že se stěžovatel odchýlil od skutkového stavu v době zápisu ochranné známky, tak se dle kasačního soudu skutkový stav v době zápisu ochranné známky a skutkový stav zjištěný stěžovatelem v projednávané věci nijak nelišil od skutkového stavu, ze kterého vycházel též městský soud (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud proto chybně shledal, že skutkový stav, ze kterého stěžovatel vycházel, byl v době okolo zápisu napadené ochranné známky odlišný. Dle Nejvyššího správního soudu navíc stěžovatel zjistil skutkový stav dostatečně, jak ostatně sám namítá v kasační stížnosti. Stejně tak se lze ztotožnit s jeho námitkou, že bylo na žalobkyni, aby tvrdila, a především prokázala absenci rozlišovací způsobilosti ochranné známky v době jejího zápisu.

[30] Jestliže chtěl městský soud učinit na podkladě dosavadních skutkových zjištění jiné právní závěry, mohl tak učinit, avšak měl svůj postup dostatečně a přesvědčivě odůvodnit. Namísto toho se uchýlil k vyslovení podmíněných závěrů, které jsou vystavěny na předcházející rozporné, a navíc podmíněné argumentaci. Městský soud tak v dalším řízení na základě doposud zjištěného skutkového stavu jednoznačně posoudí, zda žalobkyně prokázala, respektive předložila dostatečné důkazy prokazující, že přinejmenším relevantní část spotřebitelské veřejnosti měla v době okolí data zápisu ochranné známky povědomí o arnice (a jejích účincích), či nikoliv. V návaznosti na uvedené posoudí, zda v okolí data

zápisu ochranné známky „ARNIKA“ existoval důvod zápisné nezpůsobilosti (např. absence rozlišovací způsobilosti). Pokud ne, rozhodnutí stěžovatele se stejným závěrem ob stojí. Pokud ano, bude na místě rozhodnutí stěžovatele zrušit, aby se zabýval otázkou, zda zapsaná ochranná známka rozlišovací způsobilost nezískala (srov. § 32 odst. 2 ZOZ).

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu